

บันทึก

เรื่อง การขออนุญาตตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลสาขากายภาพบำบัด
(ปัญหาตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔)

กระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือ ที่ สธ๐๒๐๓/๑๖๔ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงสาธารณสุขได้รับคำขออนุญาตตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลที่ไม่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืนแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัดประเภทของผู้ป่วยเฉพาะกายภาพบำบัด ตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การขออนุญาตตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดไม่น่าจะกระทำได้ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับข้อกฎหมาย คือ

๑. ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด จะทำการประกอบโรคศิลปะได้ภายใต้ข้อจำกัดและเงื่อนไขตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และได้มีกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ (ฉบับที่ ๓) ข้อ ๑๘ ตรี^๑ กำหนดว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด ไม่สามารถทำการประกอบโรคศิลปะได้โดยตรงต่อผู้ป่วย เพราะผู้ป่วยจะต้องได้รับการวินิจฉัยโรคจากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม (แพทย์) เสียก่อน และเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม (แพทย์) เห็นสมควร จึงจะมีหนังสือแนะนำให้ผู้ป่วยมารับการรักษาทางกายภาพบำบัดเพิ่มเติม

๒. ตามข้อ ๘ (๑) (ก)^๒ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ.๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ ได้กำหนดผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันและสาขาที่จะขออนุญาตเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลได้ คือ สำหรับสถานพยาบาลที่ไม่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน แผนปัจจุบัน ชั้นหนึ่ง ต้องเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง หรือในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการสถานพยาบาล จากกฎกระทรวงดังกล่าว หากจะถือว่าผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัด เป็นสาขาที่เกี่ยวข้องกับการสถานพยาบาลและสามารถ

^๑ข้อ ๑๘ ตรี ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะปฏิบัติต่อผู้ป่วยได้ต่อเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมให้การวินิจฉัยโรคแล้ว และเห็นสมควรให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาทางกายภาพบำบัด โดยให้คำแนะนำเป็นหนังสือแสดงสาเหตุของโรคและแนวทางในการรักษาแก่ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัด ทั้งนี้ ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะใช้อำนาจได้แต่เฉพาะยาที่ใช้ในวิธีทางกายภาพบำบัดซึ่งมิใช่ยาเกินหรือยาผิด

^๒ข้อ ๘ ผู้ดำเนินการตามความในมาตรา ๙ (๑) ต้องเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานพยาบาลที่ไม่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน

(ก) แผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง

ต้องเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาเวชกรรมชั้นหนึ่งหรือในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการสถานพยาบาล

ขออนุญาตเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลได้นั้น ข้อพิพาทนี้อาจไม่ถูกต้อง เพราะสาขากายภาพบำบัดได้มีขึ้นในปี ๒๕๑๙ ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๓๘ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นการเกิดภายหลังจากพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้ใช้บังคับแล้ว ฉะนั้นเจตนารมณ์ของกฎหมายคงจะมีได้หมายความว่ารวมถึงผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัดที่จะขออนุญาตเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลได้ เพราะมีผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นหลายสาขาที่มีขึ้นก่อนพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ ใช้บังคับ แต่กระทรวงสาธารณสุขไม่ได้อนุญาตให้เป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาล เช่น สาขากายภาพบำบัด เป็นต้น และขณะนี้ผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันที่กระทรวงสาธารณสุขพิจารณาอนุญาตให้เป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลได้มีเพียง ๔ สาขา คือ สาขาเวชกรรม สาขาทันตกรรม สาขาการผดุงครรภ์ และสาขาเทคนิคการแพทย์

ฉะนั้น จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว กระทรวงสาธารณสุขจึงหารือดังต่อไปนี้

๑. ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด จะถือว่าเป็นสาขาเกี่ยวกับกิจการสถานพยาบาลด้วยหรือไม่

๒. การประกอบโรคศิลปะของผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดจะต้องมีผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม(แพทย์)เป็นผู้ควบคุมอยู่ด้วยหรือไม่ อย่างไร

๓. กระทรวงสาธารณสุขจะไม่อนุญาตให้ตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดจะได้หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว ประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานปลัดกระทรวง) แล้ว มีความเห็นดังนี้

๑. ข้อหารือประการที่หนึ่งที่ว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะถือว่าเป็นสาขาที่เกี่ยวกับกิจการสถานพยาบาลด้วยหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาความในข้อ ๘ (๑) (ก)^๑ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่กำหนดว่า ผู้ดำเนินการสถานพยาบาลสำหรับสถานพยาบาลที่ไม่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน แผนปัจจุบัน ชั้นหนึ่ง ต้องเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาเวชกรรมชั้นหนึ่งหรือในสาขาที่เกี่ยวกับกิจการสถานพยาบาล คำว่า “สถานพยาบาล” นั้น ตามบทนิยามมาตรา ๔^๒ แห่ง

^๑โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^๒มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติ

“สถานพยาบาล” หมายความว่า สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัด ฉีดยา หรือฉีดสารใด ๆ หรือด้วยการใช้กรรมวิธีอื่นซึ่งเป็นกรรมวิธีของการประกอบโรคศิลปะ ทั้งนี้ โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ แต่ไม่รวมถึงสถานที่ขายยาตามกฎหมายว่าด้วยการขายยาซึ่งประกอบธุรกิจการขายยาโดยเฉพาะ

พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ กำหนดให้หมายความว่า สถานที่ รวมตลอดถึง ยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรค ศิลปะฯ ซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะนั้นได้กำหนดให้โรคศิลปะมี อยู่ ๗ สาขา ทั้งนี้ ตามบทนิยาม”โรคศิลปะ”ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการ ประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครอง แแผ่นดิน ฉบับที่ ๓๘ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งกายภาพบำบัดก็เป็นสาขาหนึ่งของโรค ศิลปะด้วย ฉะนั้น คำว่า “สาขาที่เกี่ยวกับกิจการสถานพยาบาล” ตามข้อ ๘ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ.๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ จึงหมายถึง สาขาต่าง ๆ ของโรคศิลปะตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ ซึ่งก็มี ความหมายรวมถึงผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดด้วย

อนึ่ง ตามที่กระทรวงสาธารณสุขมีความเห็นว่า สาขากายภาพบำบัดได้มีขึ้นภาย หลังจากพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ ได้ใช้บังคับแล้ว เจตนารมณ์ของกฎหมายจึง มิได้หมายความว่าผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดนั้นความเห็นดังกล่าวนี้เห็นว่า สาขาของโรคศิลปะที่จะมีขึ้นในภายหลังนั้น ผู้ร่างพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“โรคศิลปะ” หมายความว่า กิจการใด ๆ อันกระทำโดยตรงต่อร่างกายของมนุษย์ในการ บำบัดโรคซึ่งรวมตลอดถึงการตรวจโรค และป้องกันโรคในสาขาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) เวชกรรม คือ การตรวจโรค การป้องกันโรค หรือการบำบัดโรคมนุษย์ด้วยกรรมวิธีของ การประกอบโรคศิลปะตามแผนนั้น ๆ

(๒) ทันตกรรม คือ การตรวจหรือการบำบัดโรคฟัน หรืออวัยวะที่เกี่ยวกับฟันโดยตรง หรือ การทำฟันในช่องปากของมนุษย์

(๓) เภสัชกรรม คือ การปรุงยาหรือผสมยา หรือการประดิษฐ์วัตถุใด ๆ ขึ้นเป็นยาสำหรับ มนุษย์

(๔) การพยาบาล คือ การกระทำในการช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อบรรเทาอาการของโรค

(๕) การผดุงครรภ์ คือ การตรวจและการปฏิบัติต่อหญิงมีครรภ์ เพื่อป้องกันความผิดปกติ ในการคลอดบุตร การทำคลอด ตลอดถึงการดูแลมารดาและทารกในระยะหลังคลอด

(๖) กายภาพบำบัด คือ การกระทำในการช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อบำบัดป้องกัน แก้ไข และฟื้นฟู การเสื่อมสมรรถภาพ หรือความพิการของร่างกาย หรือจิตใจ ด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัด ซึ่งได้แก่ การตัด การดึง การประคบ การนวด การบริหารร่างกายหรืออวัยวะส่วนหนึ่งของผู้ป่วย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการ กระทำด้วยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวตามหลักวิทยาศาสตร์หรือการกระทำอื่นที่รัฐมนตรีประกาศเป็นวิธีการทาง กายภาพบำบัดหรือการใช้เครื่องมือกายภาพบำบัด ซึ่งได้แก่เครื่องมือหรืออุปกรณ์ตามหลักวิทยาศาสตร์ที่ รัฐมนตรีประกาศเป็นเครื่องมือกายภาพบำบัด

(๗) เทคนิคการแพทย์ คือ การกระทำใด ๆ ด้วยกรรมวิธีทางห้องปฏิบัติการเพื่อช่วยในการ วินิจฉัยและทำนายความรุนแรงของโรค

ฯลฯ

ฯลฯ

คำนึงถึงด้วยแล้ว โดยจะเห็นได้ว่าในบทนิยาม”สถานพยาบาล” ได้มีการโยงไปถึงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะไว้แล้ว^๖ ฉะนั้นหากจะมีโรคศิลปะสาขาอื่น ๆ เกิดขึ้นในภายหลัง การประกอบโรคศิลปะสาขาที่กำหนดขึ้นใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะในสถานพยาบาล ก็จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ เสมอไปด้วย

๒. ข้อหาหรือประการที่สองที่ว่า การประกอบโรคศิลปะของผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัด จะต้องเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้ควบคุมอยู่ด้วยหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ และพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ แล้ว จะเห็นได้ว่า กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ไม่มีบทบัญญัติใดที่กำหนดว่าการประกอบโรคศิลปะของผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะต้องมีผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้ควบคุมอยู่ด้วย การบำบัดต่อผู้ป่วยของผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะกระทำได้เพียงใดนั้นคงมีกำหนดไว้ในข้อจำกัดและเงื่อนไขเกี่ยวกับการประกอบโรคศิลปะในข้อ ๑๘ ทวิ^๗ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ (ฉบับที่ ๓) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง (สาธารณสุข) ฉบับที่ ๗ (พ.ศ.๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ เท่านั้นว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะปฏิบัติต่อผู้ป่วยได้ต่อเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมให้การวินิจฉัยโรคแล้วและเห็นสมควรให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาทางกายภาพบำบัด โดยให้คำแนะนำเป็นหนังสือแสดงสาเหตุของโรคและแนวทางในการรักษา ฯลฯ ฉะนั้น เมื่อข้อจำกัดและเงื่อนไขดังกล่าวไม่ได้บังคับว่า จะต้องเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมควบคุมในขณะที่บำบัดต่อผู้ป่วย การประกอบโรคศิลปะของผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดจึงไม่ต้องมีผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้ควบคุมอยู่ด้วย

๓. ข้อหาหรือประการที่สามที่ว่า กระทรวงสาธารณสุขจะไม่อนุญาตให้ตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลสาขากายภาพบำบัดจะได้หรือไม่นั้น เห็นว่า การขออนุญาตตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัด เมื่อมีความเห็นในข้อหาหรือประการแรกว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาที่เกี่ยวกับกิจการสถานพยาบาลแล้ว ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจึงอาจขอตั้งสถานพยาบาลได้หากมีคุณสมบัติตามมาตรา ๘^๘ และขอดำเนินการสถานพยาบาลได้หากมีคุณสมบัติตามมาตรา ๙^๙

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^๗ข้อ ๑๘ ทวิ ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะปฏิบัติต่อผู้ป่วยได้ต่อเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมให้การวินิจฉัยโรคแล้วและเห็นสมควรให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาทางกายภาพบำบัด โดยให้คำแนะนำเป็นหนังสือแสดงสาเหตุของโรคและแนวทางในการรักษาแก่ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัด ทั้งนี้ ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดจะใช้ยาบำบัดได้แต่เฉพาะยาที่ใช้ในวิธีทางกายภาพบำบัดซึ่งมีไชยาเกินหรือยาฉีด

^๘มาตรา ๘ ผู้อนุญาตจะออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลได้ต่อเมื่อปรากฏว่า

แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ ในเรื่องเกี่ยวกับการอนุญาตตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดดังกล่าวนี้ ได้รับความจากคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขว่า กระทรวงสาธารณสุขได้เคยอนุญาตให้ตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดไปบ้างแล้ว ซึ่งปัจจุบันนี้มีสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดเปิดดำเนินการอยู่ประมาณ ๖ แห่ง แต่อย่างไรก็ดี ปัญหาที่ว่ากระทรวงสาธารณสุขจะไม่อนุญาตให้ตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลในสาขากายภาพบำบัดจะได้หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่า เป็นเรื่องดุลพินิจของผู้อนุญาตที่จะเป็นผู้พิจารณาเมื่อมีการขออนุญาต และเป็นดุลพินิจของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ที่จะพิจารณาเมื่อมีการอุทธรณ์ตามมาตรา ๓๕^{๑๑} ทั้งนี้ ถ้าผู้อนุญาตเห็นว่าผู้ขอไม่มีคุณสมบัติหรือสถานพยาบาลที่ขอตั้งมีลักษณะไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๘^{๑๒} ผู้อนุญาตก็จะไม่อนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาล หรือถ้าผู้ขอขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๘^{๑๒} ยกตัวอย่างเช่น เมื่อมีข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ขอไม่อาจดำเนินการควบคุมดูแลกิจการสถานพยาบาลกายภาพบำบัดได้โดยใกล้ชิดตามมาตรา ๙ (๓) เป็นต้น ผู้อนุญาตจะไม่อนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลสาขากายภาพบำบัดก็ได้

(๑) ผู้ขอ

- (ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี
 - (ข) มีความประพฤติเรียบร้อยไม่บกพร่องด้วยศีลธรรมอันดี
 - (ค) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต หรือคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ และ
 - (ง) มีทรัพย์สินหรือฐานะพอที่จะตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลได้
- ความใน (ก) (ข) และ (ค) มิให้ใช้บังคับในกรณีที่ผู้ขอเป็นนิติบุคคล

(๒) สถานพยาบาลมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และตั้งอยู่ในทำเลที่ไม่เป็นอันตรายแก่สุขภาพ

- (๓) มีเครื่องมือและเครื่องใช้ประจำสถานพยาบาลเพียงพอ
 - (๔) มีผู้ดำเนินการ และ
 - (๕) มีผู้ประกอบการโรคศิลปะสำหรับสถานพยาบาลตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- “มาตรา ๙ ผู้อนุญาตจะออกใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลได้ต่อเมื่อปรากฏว่าผู้ขอ
- (๑) เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
 - (๒) ไม่เป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลอยู่ก่อนแล้วเกินหนึ่งแห่งในกรณีขอดำเนินการ

สถานพยาบาลที่ไม่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน หรือไม่เป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลที่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน อยู่แล้วในกรณีขอดำเนินการสถานพยาบาลที่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน และ

- (๓) เป็นผู้ที่สามารถควบคุมดูแลกิจการสถานพยาบาลนั้นได้โดยใกล้ชิด

“มาตรา ๓๕ คำสั่งของผู้อนุญาตที่ได้สั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

“โปรดดูเชิงอรรถที่ (๗)

“โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘)

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์
(นายอมร จันทรมบูรณ์)
เลขที่การคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
สิงหาคม ๒๕๒๗